

LBRIS

We know
books

DANIELLE LORI

Al treilea volum din seria MADE — CAPO DEI CAPI

SUMBRĂ
Ispita

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

PARTEA I

„Diavolul este și a fost mereu un gentleman.”

Diane LaVey

CAPITOLUL

Unu

fernweh (subst.)
dor de un loc îndepărtat

Mila

Cu sufletul la gură din pricina goanei, mi-am aruncat pantofii pe iarbă și am înaintat desculță pe gazonul nostru tuns, fără să mă opresc, până la digul de piatră pe care m-am urcat ca să simt valurile răcoroase lovindu-mi degetele de la picioare și poalele rochiei mele de seară. Răsufлам greoi, iar transpirația îmi lucea pe piele în lumina lunii. O briză blândă îmi flutura în păr, făcând să foșnească palmierii și mânecutele mele de dantelă, dar paradisul mă ținea prizonieră la fel de ferm precum centura mea Dior care-mi cuprindea talia.

Alergarea de opt kilometri nu fusese de-ajuns pentru a mă des-cotorosi de senzația copleșitoare care se răspândea în mine — deși, ca întotdeauna, marea mă ținea pe loc.

Îmi venea să-mi rup perlele de la gât, să-mi fac fășii rochia ca surorile Cenușăresei, dar astfel aș fi demolat o fațadă pe care o păstrasem atât de mult timp, încât nu mai eram sigură ce aveam să găesc în spatele ei. Așa că, în schimb, mi-am înfipt unghiile cu manichiură franțuzească în palme.

Trebuia să existe ceva mai mult de-atât, mai mult decât lumea de dincolo de porțile cartierului The Moorings, dar dorința de a avea mai mult decât o viață plină de opulență mi-a aprins o scânteie de vinovăție în stomac. Privind spre Golful Biscayne, la poteca largă, sclipitoare ce ducea spre oceanul nesfârșit, m-am simțit părăsită în voia sorții și ținută locului, la fel ca geamandura care plutea pe valuri. Singura diferență era că eu pluteam pe o banală mare a așteptărilor.

Am închis ochii și am recitat în gând: *Je vais bien. Tu vas bien. Nous allons bien. Îmi merge bine. Ți merge bine. Ne merge bine.*

Am mai savurat doar câteva clipe de singurătate până ce degetele familiare ale lui Ivan mi-au dezmiertat spatetele. A venit lângă mine, iar sacoul său elegant mi-a atins brațul gol.

— Nu poți să fugi așa, Mila.

Vocea, cu un puternic accent rusesc, îi era marcată de efort.

Mi l-am imaginat pe Ivan urmărindu-mă în goană pe străzile din Miami la costum și iritat la culme, dar buna dispoziție a pierit odată cu următorul val care s-a izbit de stânci.

— Dacă o să mă tot urmărești ca un obsedat, o să încep să simt ceva pentru tine, am spus pe un ton sec.

El mi-a aruncat o privire.

— Știi că asta e sarcina mea.

Ivan venise acasă cu tatăl meu după una din călătoriile lui de afaceri la Moscova, cu mult timp în urmă. Aveam treisprezece ani pe atunci, el fiind cu opt ani mai mare. Îl consideram cel mai arătos băiat pe care-l văzusem vreodată. M-am îndrăgostit de accentul lui și m-au înduioșat cunoștințele sale limitate de limbă engleză. Mă făceam de râs la infinit urmărindu-l prin casa noastră enormă, ridicată în stil colonial spaniol.

Acum, mă urmărea el pe mine.

Ținându-și o mână în buzunarul de la pantaloni, cu cealaltă mi-a întins o cutiuță de catifea roșie.

— De la tatăl tău.

M-am zgâit la cutie câteva secunde, după care am luat-o din mâna lui și am deschis-o. Niște cercei albaștri în formă de inimă. Tata spunea mereu că-mi manifestam deschis sentimentele. Pietrele erau false. Știa că niciodată n-aș purta nestemate reale, mai ales după ce văzusem filmul *Diamantul sângeri*, pe când eram încă un copil.

Nu era pentru prima oară când îmi trimitea un cadou după ce nu fusese prezent la un moment important pentru mine. De data asta, diferența era că nu mai puteam să scap de acest sentiment, de *suspiciunea* aceasta.

— Sper că nu ți-ai luxat ceva, am spus.

El mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— E o slujbă stresantă să cotrobăi prin sertarul cu cadouri de rezervă al tatei.

A oftat, trecându-și mâna prin părul blond.

— Își face griji, Mila.

— Cu siguranță că, în ultimul timp, are un mod interesant de a o arăta.

— E foarte ocupat, a subliniat Ivan. Știi și tu asta.

Am pufnit batjocoritor. Probabil că tata era mai ocupat decât președintele dacă nu putea să explice de ce nu se arătase la față în ultimele trei luni. Lipsise din ultimele două vacanțe, și acum, lipsise și de la aniversarea mea de douăzeci de ani.

În fiecare an, fără excepție, sărbătoream ziua mea de naștere la aceeași masă de la același restaurant de cinci stele. Tata își comanda o friptură. Eu îi zâmbeam lui Enrique, proprietarul și bucătarul-șef care ne lua personal comanda încă de pe când eram doar un copil, și o înlocuiam cu ceva mai sănătos pentru organism. Tata trebuia să-și țină sub control colesterolul. Eu îmi făceam griji, el se opunea. Dar, până la urmă, ceda.

În seara asta, stătusem acolo două ore împreună cu Ivan și cu reflecția mea impecabilă din farfuria de porțelan. Asta până ce au izbucnit ovații de la o petrecere aniversară din apropiere, făcându-mi răbdarea să explodeze ca un pumn de confetti aurii. Ivan

vorbea cu o chelneriță de la bar, iar eu am evadat din restaurant și am alergat opt kilometri până acasă.

— Niciodată nu a lipsit așa de mult, Ivan...

Vocea mi s-a frânt și am reușit să adaug:

— Ceva nu e în regulă.

Ca de obicei, de pe buzele lui s-au desprins aceleași cuvinte ambigue — *foarte ocupat, afaceri importante, bla, bla, bla*. Nu-l ascultam, urmărind din priviri un pescăruș singuratic care zbura pe deasupra apei. Îi invidiam aripile, curajul de a-și părăsi cuibul fără să știe dacă poate sau nu să zboare. Și eu stăteam aici, fără să am voie să zbor, în spatele porților de aur marca Dior și a dorinței de validare din partea tatei.

Nu mi-am dat seama că am dat să plec până când Ivan nu m-a prins de braț.

— Unde pleci?

— „Acasă”, voiam să spun, dar, când am vorbit, a ieșit ceva cu totul diferit, ceva care m-a șocat până și pe mine:

— La Moscova.

Oare îl făcusem pe Ivan Volkov cel cu sânge rece și stăpân pe sine să pălească la auzul acestor două cuvinte sau era la mijloc doar imaginația mea debordantă? Mi-a dat drumul la braț, aerul lui intens și mut făcându-mă să îngheț acolo, pe piatra umedă.

— Moscova, a repetat el încet, ca și cum nu mă auzise bine.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Capitala Rusiei? Locul unde m-am născut? Este...

— *Zamolchi*.

Taci!

— De ce vrei să mergi la Moscova?

— Păi, zilele astea, tata, practic, s-a mutat acolo. Știi că nu are grijă de colesterolul lui. Dacă e bolnav și nu vrea să aflu eu?

— Te asigur că nu e bolnav.

I-am citit sinceritatea din priviri și l-am crezut. Vestea mi-a ridicat o greutate de pe piept, dar a înlocuit-o cu o alta.

— Și dacă are probleme?

Cunoscusem pe câțiva dintre partenerii de afaceri ai tatei și cu niciunul nu m-aș fi simțit în siguranță să rămân singură.

— Și, dacă ai fi tu acolo, ce ai putea să faci ca să-l ajuți?

— Aș chema poliția.

Ivan nu părea convins. De altfel, după ce s-a holbat câteva secunde la mine, și-a mutat privirea dezinteresată spre golf și a răsuflat prelung. Ca o șuierătură tensionată, de parcă ideea mea de a merge la poliția rusă îl amuza și-l tulbura în egală măsură.

Privirea i s-a întors la mine, indiferentă la valul care-mi udase încălțările italienești.

— Habar nu ai cum merg lucrurile acolo.

Am strâns între degete cutia cu bijuterii. Lucrul ăsta era adevărat doar pentru că nu mi se îngăduise aproape deloc să fiu liberă, dar mi-am înăbușit această replică.

— Dacă nu ești atent, Ivan, o să dai pe dinafară de toată încrederea pe care o ai în mine.

Expresia lui detașată arăta că nu avea de gând să dea în niciun fel pe dinafară.

— E ianuarie.

— Și?

— Anul trecut, când eram în Aspen, te plângeai de frig. Erau patru grade.

— Doar un eschimos consideră că la patru grade nu e frig, i-am răspuns cu convingere. Și apoi, nu-s așa de delicată. Nu mă doboară pe mine puțin ger.

Era cel mai nepotrivit moment din lume să se stârnească un vânt puternic și să aducă un front rece dinspre Atlantic. Mi-am stăpânit un tremur — deși, firește, Ivan a băgat de seamă.

Și-a scos sacoul, mi l-a pus pe umeri și mi-a dat o șuviță de păr blond pe după ureche.

— Cât despre ziua de azi, ai împlinit douăzeci de ani. Nu mai e nevoie să te țină tata de mână.

Comentariul lui m-a durut, dar nu cred că aveam pretenții prea mari. Doar că nu voiam să stau în fața pomului de Crăciun doar cu el și cu bucătăreasa noastră, Boria, amândoi fiind plătiți să fie acolo. Nu voiam să mă simt ca balerina din cutiuța muzicală de pe noptiera mea, rotindu-mă la nesfârșit într-o piruetă istovitoare doar ca să fac pe plac cuiva care mă abandonase.

O parte din poveste nici măcar nu era despre asta.

— Și întâlnirea ta de mâine?

— Nu vreau să merg, am spus, mutându-mi privirea de la el către golf.

— De ce nu?

Am căutat un motiv întemeiat, dar am preferat să tac. Ivan m-ar fi considerat nebună dacă i-aș fi spus adevărul.

— Tatălui tău îi place de Carter.

— Păi atunci poate ar trebui să se întâlnească el cu Carter.

— Mila, m-a dojenit el.

De ani întregi, tata insinua cât ar fi de fericit dacă l-ar fi avut drept ginere pe Carter. Eram sigură că era vorba de faptul că tatăl acestuia îi era partener de afaceri, un avocat celebru și un moștenitor înstărit. Ca întotdeauna, cedasem la insistențele tatei meu, iar Carter mă curta intens de vreo șase luni.

— Mâine o să-mi pună marea întrebare, așa e? l-am întrebat fără nicio emoție.

Ar fi fost o chestie ridicolă să mă ceară de soție, având în vedere că nici măcar nu eram monogamă. Era suficient să intri pe site-ul *TMZ* ca să afli cu cine și-a mai tras-o fustangiul Carter Kingston, în vârstă de douăzeci și cinci de ani. Dar mă ducea la The Grande, un restaurant faimos pentru cererile în căsătorie. Puteam doar să-mi închipui că taică-său îi băgase în cap ideea asta învechită, așa cum făcuse și tata.

Ivan nu a spus nimic, dar ochii lui mi-au transmis tot ce aveam nevoie să știu.

Am încuviințat, cu toate că, înlăuntru meu, gândul de a spune *da*, de a ști că mă voi sili să rostesc cuvântul acesta, mă făcea prizonieră într-o cutie de sticlă din care oxigenul se scurgea treptat, făcându-mă să mă lovesc de pereți, să tușesc, să mă sufoc și *implor* după aer.

M-am forțat să-mi alung senzația aceasta.

— Carter tot aici o să fie când o să mă întorc.

Preț de o clipă, Ivan a tăcut, apoi a scos un as din mânecă.

— Știi doar că tatăl tău n-ar fi de acord cu așa ceva.

Mi-am mușcat ușor buza. În trecut, ori de câte ori îl rugasem să mă ia cu el în vreuna dintre călătoriile lui, tata mă refuzase. Dar, chiar și copil fiind, observasem ceva în ochii lui, o scânteie mai elocventă decât orice replică răspicată. Nu mi se îngăduise niciodată să pun piciorul în Rusia, un lucru cât se poate de clar.

— Știi, dar acum el nu-i aici, așa-i?

— Nu pleci nicăieri.

M-am uitat urât la el.

Poate că uneori Ivan se mai contrazicea cu mine, dar niciodată nu-mi spusese ce am voie și ce nu să fac. Mereu răspundea: „Da, Mila”, „Firește, Mila”, „Cum vrei tu, Mila”. Glumesc. Ăsta era Westley, cavalerul îndrăgostit din visele mele. Dar Ivan nu-mi spusese niciodată: „Nu, Mila”. Pun pariu că, dacă aş vrea să jefuiesc o bancă, ar fi lângă mine, fără să-mi pună vreo întrebare. Firește, după aia m-ar pârî tatei, dar tot și-ar pune o cagulă și m-ar însoți.

Suspiciunea pe care mă străduisem așa de tare s-o țin în frâu s-a spart ca un balon, apucându-mi inima și răsucind-o dureros. Ce ascundea tata în Rusia?

O altă familie?

Singurul motiv imaginabil pentru care ar fi ascuns așa ceva de mine era că nu mă voia în viața lor. Și, până la urmă, nici într-a *lui*.

Je ne pleurerai pas. Tu ne pleureras pas. Nous ne pleurerons pas.

Eu nu o să plâng. Tu nu o să plângi. Noi nu o să plângem.

Conjugarea aceasta m-a deprimat și o singură lacrimă enervantă mi s-a prelins pe obraz. Ivan mi-a ridicat bărbia și a șters lacrima, atingerea blândă a degetului lui mare învăluindu-mă într-un cocon de căldură și mulțumire. Altceva a umplut spațiul dintre noi. Atracția. Ispita. Un pic de electricitate. În unele zile, când mă simțeam de-a dreptul sufocată, această scânteie sclipea și mai puternic.

Niciunul dintre noi nu dădea curs acestei atracții.

Scuza mea era ghicitoarea la care ajunseseam pe când aveam paisprezece ani. La vârsta aceea foarte emo, am întrebat-o care era scopul vieții mele. Ea s-a încruntat, stând lângă globul ei de cristal, după care mi-a spus că voi găsi bărbatul sortit mie și că acesta mă va lăsa cu respirația tăiată. Era un răspuns generic pe care probabil îl dădea tuturor, dar de mine s-a lipit ca timbrul de scrisoare.

Lângă Ivan respiram firesc.

Lângă Carter la fel, în ciuda faptului că experimentasem diverse chestii cu el, din pură plictiseală. Ca să nu mai amintesc că era incredibil de persuasiv.

Timpul mi se scurgea asemenea ultimelor grăunțe de nisip care alunecau printr-o clepsidră. Și totuși, așteptam. Ceva *mai mult*. Din cauza unei idei demente pe care mi-o băgase în cap madame Richie.

Asta era scuza mea.

Și eram curioasă s-o aflu pe a lui Ivan.

Mi-am înclinat capul, lipindu-mi obrazul de degetul lui mare, și mi-am ridicat ochii într-ai lui.

— Cum de nu m-ai sărutat până acum?

— Pentru că nu vreau să mor, a zis el pe un ton mucalit.

Am zâmbit din colțul buzelor. Nu-l auzisem niciodată pe tata ridicând vocea, în niciun caz la Ivan care, practic, îi era ca un fiu.

— Nu, pe bune?!

Mi-a aruncat o privire gravă și și-a lăsat mâna-n jos.

— Nu mai pomenești de Moscova, bine?

Am oftat și am dat din cap.

L-am urmărit străbătând gazonul spre casă. Răceala întinsului Atlantic m-a pătruns până în măduva oaselor, cu o senzație de dor și izolare de restul lumii.

Telefonul mi-a vibrat în buzunarul rochiei. O clipă am fost tentată să nu-l bag în seamă, dar, în cele din urmă, l-am scos de-acolo.

Tata: *La mulți ani, îngeraș. Îmi pare rău că am lipsit. Afaceri, ca de obicei. Sărbătorim când mă întorc acasă.*

Imediat, un alt mesaj.

Tata: *Distracție plăcută mâine. Carter e cel potrivit pentru tine.*

Am pus telefonul înapoi în buzunar și mi-am înlocuit cerceii cu diamantele albastre sintetice. Mi le imaginam scânteind asemenea Inimii Oceanului din *Titanic*, în vreme ce marea mă trăgea la fund, încremenindu-mă pentru totdeauna între câteva respirații precipitate, coliere de perle și sunete stinghere ale oceanului.

Asta m-a convins.

Mâine, voi fi în *Rusia*.